

תמיד נשחט פרק חמישי פמחים

מסורת הש"ם

ר' יושע
ומוסך ר' יושע
שאין עזרה נגעלה על כל אדם בישראלי.
לולמו כבשדים מילוט וטישו כנמונם גיגלום.
עליהם נטה נטה גולם שפה מזקינה מזקינה.
הדא טבון מכמהו ווילם טבון ברכותיו.
והקדרתו. מלול צמיה קמיה
התקדשו, מעתן גדי, עולן
עוגר מני קדרון וזה עס
תלמי ר' יושע ר' יושע מוחתת
טבון ניד פרוראות. ^{טבון ר' יושע ר' יושע מוחתת}
צפפניו נולגנו ^{וביחסו} ^{טבון ר' יושע ר' יושע מוחתת}
אוין מעברירן על
המצאות.
ולבנש נמנתנו
ן כמכלולן ומילוטה לה
תאנות, קרי צוין קם
תאנות, מוממן מוממן
המחליקין ^{ויראנו לא}
וכבעני מגילה ה' עני ר' רה
ה' דב' ב' (ב') ^{ה' דב' ב' (ב')}
מניא לודן לא נל מוממן גיגלום
^{וילגה ר' יושע ר' יושע מוחתת}

מוסף תוספות

א. [מצדchet חורי שי"מ] הדרכות דלא מינר
ה"ק רוחבנן דלא מינר
מג'יהו דאי מיניהו גמ'רי
לשוחק קרא חד מיניהו
גמ'רי בינה' מלוא חד
ה'סן וגוי ומלמד מר זמקמן

אַתְּ אָ וִרְקָה וְדִירָה מְעוֹדֶה. **כַּפְ** חָזֶה מִקְוֹמֵן (זְמָסָה יי), פְּרִנְ
וַיְלַבְּשָׂ מְעוֹלָה מֵהָ עֲלוֹתָה סְמִיס אַפְןָ לְלַבְּגָן קָרְפָּתָה כָּו' וְמַסְיָ
חַמְרָה תְּבִי' נְלָמָה לִי נְלִימִיכָבְקָרְבָּן בְּעַלְבָּה קְבִּיצָה גַּמְתָּה הָוָה לְסָוָ זְמִינָ
כְּמַעֲזִין סְבָהָן כְּמַחְדָּה וְאַחֲן מְלַמְדִין וְקָבָה נְלָרְדָה לְסָיִ לְלָמָן מְשִׁנָּי
שְׁחַל לְהַזְוֵת בְּשַׁבְתָּ מִנְחָ יְדוֹ עַל תְּהָ
עֲלָס וְעַדָּס עֲפָלָס וְעַטְלָמָן עַטְלָס:
חַבְירָוּ וְדַרְבָּרָוּ עַל כְּחַטְפָוּ וְתוֹלָה וְמַפְשִׁיט
מַסְפָּקָה נְאָ. דְלַמְלָגָן גַּתָּה גַּתָּה גַּתָּה
לְצַחְמָוּ וְסַיְיָ בָּסָ צַלְבָּסָ: גַּוְ צַהְ
קְרָעָוּ וְחוֹצְיאָא אַתְ אִימְרוֹו נְתָנוּ בְּמַגְנִס

שהל להיות בשבת מניה ידו על כתף
חבירו ויד החבירו על כתפיו ותולاه ומפשיט
קרכרו והוציא את אימוריו נתנו במנים
והקטירן על גבי המובה ^אmittah בת הראשונה
וישבה לה בהר הבית שנייה בחיל והשלישית
במקוםמה עומדת חשכה יצאו וצלו את
פסחיהם: גמ' ^בא"ר יצחק ^גאין הפסח נשחת
אלא ^דבנ' כתות של שלשים שלשים בני
אדם מ' קהל ועדת ישראל מספקא לן אי
בת אחת אי בוה אחר זה הלך בעין
שלש כתות של שלשים שלשים בני אדם
כלבב צמד ממל מימי ט' ^ה זכרו וממעל ופם
להיכל גויליםoso נילך ספל מועל
לטין גויליםoso מהמאס וומויל ר' ^ו
לדע' ^ז להס ומטעם לדמי' צאו סגי' ^ח
לארמליין סמס לדקו צי מודיס
צלאטס תמושיז יפין נג' ^ט מעול ^י הו
עולה ^י לפה מוייסו ואטמה למי פלי' ^ו
ה ד למקוןoso נס צי ממושיס צהון
בלחדר למלמעני דלן נילך גויליםoso
חטו לדומייל לכמב צאו סגי' קה
emmunt דלית נא גוילץoso סד לדפליט' ^י:
קהונ'

בדאי בבה אחת הא איכה ואוי בוה אחר זה הא איכה הולך בחמשין נמי סגיא דעילי תלתין ועבדו עיל' עשרה ונפק עשרה עיל' עשרה ונפק עשרה: נכונה כת ראשונה וכו': איתמר אבי אמר נגעלו תנן רבא אמר גועלין תנן מאי בגיןו איכא בינייחו למסך אניסא אבי אמר נגעלו תנן בכמה דעתו מועלו וסמכין אניסא רבא אמר נגעלו תנן ולא סמכין אניסא דתנן ^{א'} "ר יהודה ח"ז שעקביה בן עקיבא בן מהללא אל אבי מתרץ על כל אדם בישראל בחכמה ובוראה חטא בעקביה בן מהללא רבא שנגעלה על כל אדם בישראל בחכמה ובוראה חטא בעקביה בן מהללא רבא מתרץ לטעםיה אין בעורה בשעה שנגעלו אותה על כל ישראל בחכמה ביראת חטא בעקביה בן עקיבא בן מהללא תנן רבנן מעולם לא נתמעך אדם בעורה חזין מפסח אחד שהיה בימי היל' שנותמע בו וכן אחד והוא קוראן אותו פסח מעוכן תננו רבנן ^{ב'} פעם אחת בקש אגריפס המלך ליתן עינוי באוכלי שיישראלי אמר ליה לכהן גדול תן ענייך בפסחים נטל قولיא מכל אחד נמצאו שם שניים ריבוא זונו כלויות כפלים כיוזאי מצרים חזין מטמא ישחה בדרך רוחקה ואני לך כל פסח ופסח שלא נמננו עלייו יותר מעשרה בני אדם והוא קוראן אותו פסח מעובן נטל قولיא הא בעי אקטורה דהדר מקפיד להו והכתב ^{ג'} קתקטו יישלא ערבית חלבוי של וזה דהדר מקפיד ליה דרא והתנאי ^{ד'} והקטירים שייא כלו כאחד אלא הפייס בעלמא דרשקל מנייחו עד דיבין ליה מידי אחרニア: בהנים עומדין שורות וכו': מא טמא אילימה דילמא שקל דרבבה ומיעילי דכספה הכני נמי דילמא שקליב בר מאתן ומייעילי בר מאה אלא דרכי שפער טפי: ולא היו לבוכין שוליים וכו': תננו רבנן כל הבוכין שבמקדש לא היו להן שלולים ^{ח'ז} חמוץ מבזויי לבונה של לחם הפנים שם נינוחים ויפורום הלחם: שחט ישראל קבל הכהן וכו': לא נסיא לאו ישראלי היה גופא קמ"ל ישוחטה בור בשורה שמעת מינה הולכה שלא ברגל הויא הולכה דילמא הוא נגיד פורתא לאלא מאי קמ"ל הא קמשמען ^{ט'} ברב עם הדורת מלך: קיבל את המלא ממחזר את הריקן וכו': אבל איפכא לא מסיע לייה לר"ש בן לקיש ^{ט'} אמר ר"ש קבל הכהן הוא קמשמען ^{ט'} מקבלה ואילך מצות כהונה נוטנו לחבירו בין לקיש אין מעברין על המצוות: בין הקרוב אצל המובה וכו': מאן תנא פסה בזוריקה ^{א'} "ר הסדא ר' יוסי הגלילי היה דתניא ^{ט'} יוסי הגלילי אומר ^{ט'} את דם תוווק על המובה ואת הלבם תקтир דמו לא נאמר אלא דם ללבו לא נאמר אלא חלבם למד על בכור ומעשר ופסח שחן טענון מתן דמים ואימוריין לגבוי מזבח מנין דעתינו יוסד אמר רבינו אלעוז אתייא וריקה וריקה מעולה בתיב הכא את דם תוווק על המובה וכתיב החט ^{ט'} וורקו בני אחרון הכהנים את דמו על המובה סכיב מה עולה טעונה יסוד אף פסה נמי טען יסוד

מה א זס סַלְכָה :
מו ב זס סַלְכָה :
מו ג זס סַלְכָה :
מה ד זס סַלְכָה :
מת ה זס פַּסְמָךְ :
מיידין סַלְכָה :
ו ימי פַּסְמָךְ צִימָט
מקודש סַלְכָה :
ג ז ימי פַּסְמָךְ מַשָּׁא
קְרֵבָה סַלְכָה :

רביינו חנן אלן
אמר רבי יצחק אין הפסה ונחשת אל בא בשלש
בהתה שלשים ושלשים
כמי אמר טניאן מספקן לו אין כלו קהלה
קחה לעודו וישראל בכת
נכח נכסניין או בוה אורה
וה להלך עלייל שילש
שלשים ושלשים שבחרה ונכח
שבורי ונכח ונכון ונכון
עליל שעשרה אוריין ונכון
גמי שעשרה וגמי, עלייל
עשרה אוריין, שם ימ
עשרה אוריין.
שושנה גנעלן לחות
הערודה מעצם בס כב
ההשטיינר, ושמי ישונה
עלילן דלותה העורודה
בלרדם כוין שנומלען
העורודה גנעלן הדלהות
דלא לילטס האדר, והא
דרבן ריבניט ח' זעירא
מן מלילא נהגה
הערודה גנעלן על כל אדם
הערודה בחכמה
חטא ענטקאיין מן מלילא,
כל השווינה פשתה היא.
הברילוי שלקה תפיסיה
בעלאם עד שיטן לר כזיגא
רו לעממוד בהן על המניין.
מדוקניין שhort שרטאל שמ'
יין בא התנא וזה הערונו
דרשותה רבר כיששה
נתנים להברוי והברוי
להברוי וזה והברוי
שלא בוגל כשרה
דינרי פרותה, וזה שענין
מדוקניין קבל המלא מקומות
אהריך מה הערוי
האר מאמר ייש ליקון
אין מעבירין על המזות
לאם מרים זכרה בפצע
ברישא, ומירא דקנקי
זרוק וריקה אהן כבוד
היסוד שם' ומתני' רבי
יסוס רדורם פסח סונן מון
הרבנן מורה